

Overweging 23-08-2015; 21^e zondag
nav Jezua 24,1-2a, 15-17.18b en Jo.6, 60-69

Welkom.

Op onze wekelijkse ontmoeting in het huis van God en de mensen.

Wij komen hier graag bij elkaar. En we hebben het nodig om ons als gemeenschap te bewaren, onze gemeenschapszin te voeden. Want als we elkaar niet regelmatig ontmoeten, verliezen we elkaar uit het oog. En dat zou voor iedereen een groot verlies zijn. Hetzelfde kunnen we zeggen over onze relatie met God, onze hemelse Vader. Ook die vraagt attentie, zorg. Jezus nodigt ons telkens weer uit om naar zijn woord te luisteren, het te overwegen, en met hem aan tafel te gaan.

Ik wens jullie een goede viering.

Overweging.

Voor wij bestonden, riep Hij ons bij name,
voor wij ontwaakten en ter wereld kwamen,
zag Hij ons aan en bracht Hij ons tezamen,
God onze Vader.

zongen wij in het begin. Het brengt ons meteen bij de kern van het geloven: wij zijn niet alleen, wij zijn nooit buiten de aanwezigheid van God de Vader die ons scheidt en draagt. De beide lezingen van vandaag nodigen ons, om ervoor te kiezen dit te geloven. Ik denk dat voor de meesten van ons dit aanvankelijk geen keuze was: we werden geboren in een christelijk gezin en namen gewoon alles voor waar aan wat ons werd voorgehouden. Later, toen we zelf gingen nadenken, en toen we het kwaad in de wereld ontdekten, en de pretenties van de kerk leerden relativiseren, kreeg de twijfel kans: is het nou allemaal wel waar? Hoe kan er zoveel ellende, zoveel onrecht onder mensen zijn, terwijl God liefde is en almachtig? En als je ontdekt dat de Kerk niet zo goddelijk en vlekkeloos is als ze nog steeds beweert. Dan kom je echt voor keuzes te staan: blijf ik gelovig of niet? Het evangelie vertelt dat het zelfs in tegenwoordigheid van Jezus niet anders was: velen verlieten hem, zoals velen vandaag de kerk de rug toekeren. Je kunt daarbij soms het gevoel krijgen, als je trouwe kerkganger blijft: ben ik nou gek of zijn zij het?

Er is nog een ander gevaar. Geloven is een persoonlijke relatie met de Allerhoogste. Die kan innig en sterk zijn, gevoed door je gebed, je deelname aan de gemeenschap, en je inspanning rechtvaardig te leven. Maar zoals in een huwelijksrelatie, hoe warm hij ook is, op de duur treedt er toch gemakkelijk iets van gewenning op, de dagelijkse zorgen eisen je aandacht en tijd op, die je niet aan elkaar kunt besteden, en kleine wrijvingen, misverstanden en nalatigheden kunnen verkoeling veroorzaken en haarscheurtjes in je onderlinge band. Dat vraagt telkens weer keuzes om de slijtage tegen te gaan en te kiezen voor elkaar. Precies zo is het met onze Godsrelatie. En daarbij komt:

Moeilijkheden met geloven los je niet met je verstand alleen op: ieder antwoord dat je vindt roept weer meer vragen op.

Een mens is meer dan verstand. Een relatie heeft iets van een waagstuk, een zich toevertrouwen. Als je dat echt durft, zul je ervaren dat het geen sprong in de leegte is. Er zijn tal van vragen waar we nooit antwoord op krijgen. Maar het besef dat we vóór het Aanschijn

van de Eeuwige eerlijk trachten een goed mens te zijn, en de voldoening die we voelen als we anderen tot vreugde en steun zijn, mensen in nood helpen, zoals ons geloven vraagt, heeft iets van een waarborg dat we op de goede weg zijn.
En daarin komt Hij, die ons bij name noemt en ons samen roept, ons tegemoet. Hij blijft niet onbeweeglijk op ons wachten. Dat mogen we verwachten en dat zullen we ervaren.

Nijmegen, 23-08-2015

pastor Jan Zuiker, assumptionist.